

Pregătirea lui Dumnezeu Cântarea lui Zaharia

Luca 1:57-66, 76-79

Versetul de aur

Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui Luca 1:76

Introducere

Primul Capitol din Luca ne vorbește despre două nașteri importante. Nașterea lui Ioan și al lui Isus, în așa lef că le conectează împreună pe cele două. În amândouă cazurile îngerul Gavril și a profetizat nașterea unui fiu, apoi îngerul s-a arătat Mariei și ia spus că i s-a făcut mare har de către Dumnezeu. Când Zaharia a primit revelația îngerului Gavril cu privire la sarcina Elisabetei, el a pus la îndoială dacă promisiunea lui Dumnezeu s-ar putea îndeplini (Luca 1:18). Îngerul i-a dat un semn lui Zaharia: va fi mut până când cuvintele lui se vor împlini (Luca 1:19-20). Zaharia va trebui să suporte acest semn pe toată durata sarcinii Elisabetei. Aceasta este considerată ca o pauză în expunerea lui Luca. Istorisirea va continua odată cu nașterea lui Ioan. Elisabeta a recunoscut că Dumnezeu a fost la lucru în timpul sarcinii. Ea a proclamat că „iată ce mi-a făcut Domnul, când și-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocara dintre oameni” (Luca 1:25).

Contextul lecției

I. Ocazie de bucurie (Luca 1:57-63)

A. Nașterea fiului promis (v 57-58)

În afară de întâlnirea Elisabetei cu Maria, Luca nu ne spune altceva despre ei. Se pare că totul a fost ținut secret pentru câteva luni. Singura persoană care știa despre sarcina Elisabetei a fost Maria. Experiența lui Elisabetei cu privire la marea milă a Domnului a fost doar un început al milei pe care Dumnezeu avea să o arate față de tot poporul Său (Luca 1:50, 54). Această manifestare de îndurare i-a determinat pe oameni să se bucure împreună cu Elisabeta, împlinind astfel promisiunile lui Gabriel (Luca 1:14).

B. Confirmarea numelui (v 59-63)

Zaharia și Elisabeta au trăit o viață curată înaintea Domnului, și au demonstrat dorința lor de a asculta de porunca Sa, în creșterea copilului. În a opta zi copilul a fost dus la templu pentru tăierea împrejgur, atunci era obiceiul ca să se pună nume copilului. Familia dorea Zaharia, ca și pe tată, dar Elisabeta a spus „NU”, ci Ioan. Faptul că Elisabeta a ales același nume pentru Copil ca și cel dat de înger la Zaharia este un mister. Vecinii și rudele au fost prinși de frică iar tot ținutul as-a mirat de cele întâmplare.

II. O schimbare uluitoare (Luca 1:64-66)

A. Zaharia vorbește (v 64)

Neputința lui Zaharia de a vorbi s-a datorat faptului că el nu a avut încredere în ceea ce ia spus îngerul Domnului. Dar bunătatea lui Dumnezeu s-a arătat atunci când i sa deschis gura. Din acel moment el a binecuvântat pe Dumnezeu.

B. Reacția celor de față (v 65-66)

Frica îmbinată cu mirarea i-a apucat pe cei de față când au văzut un om care era mut mai înainte, iar acum vorbește. Toți aceștia aveau un simțământ de mirare și se întrebau „, Oare ce va fi pruncul acesta” Cu toate că au trecut mulți ani până când Ioan și-a început slujirea lui prezența lui Dumnezeu era cu el.

III. Cântare despre o promisiune împlinită (Ioan 1:76-79)

A. Anunțarea unui proroc (v 76-77)

Puterea Duhului Sfânt care a fost asupra Elisabetei a venit peste Zaharia. Duhul Sfânt l-a îndemnat să binecuvânteze pe Dumnezeu și să profetească despre ceea ce va face Dumnezeu cu Ioan. Aceste cuvinte a lui Zaharia sunt o binecuvântare pentru Ioan și tot odată o anunțare a misiunii lui viitoare. Ioan va deveni un profet al **Celui Prea Înalt, cel ce spune**: "Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!" Misiunea profetică a lui Ioan a pregătit lumea să primească gloria lui Dumnezeu și calea salvării prin El. Evreii din primul secol au așteptat un eliberator de sub opresia străină. Cei ce militanți dintre evrei se numeau Zeloți. Unul dintre cei 12 apostoli era și Simon zelotul (Apoc 1:13). Cântarea profetică a lui Zaharia ne arată că planul de salvare al lui Dumnezeu este mai mare decât o salvare de ordin politic. Toți vor experimenta mântuirea, neținând cont de naționalitate, atunci când au păcatele iertate de Dumnezeu.

B. Vestea îndurării lui Dumnezeu (v 78-79)

Zaharia laudat promisiunea lui Dumnezeu de a arăta îndurare față de părinții lor (Luca 1:72). Aceeași milă a Dumnezeului nostru este temeliea actului de mântuire a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Natura lui blândă arată grija care vine din compasiunea Sa (Ps 51:1; Iacov 5:11). Dumnezeu nu dă mântuirea bazat pe demnitatea percepută a unei persoane. Mântuirea Lui se varsă din mila și bunătatea Lui (Isaia 63:7)!

Soarele care răsare din înălțime, înțelegem că este Hristos care este subiectul acestui verset și al celui următor. Isus este regele din „tulpina” lui Isai (Isaia 11:1), care va arăta strălucirea mântuirii Sale pentru ca lumea să o vadă (Ef 5:14). Hristos cel înviat și înălțat la Cer a declarat mai târziu că El este „rădăcina și sămânța lui David, luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc 22:16). Mântuirea lui Dumnezeu aduce lumină spirituală în întunericul spiritual. Oamenii aflați în întunericul spiritual și în umbra morții au: „văzu o mare lumină” (Isaia 9:2): pe mult așteptatul Mesia. Isus a împlinit această prorocie când a învățat despre necesitatea pocăinței și prezența Împărăției Sale (Matei 4:12-17; Fapte 26:15-18). Pacea înseamnă nu doar absența ostilității, ci ca poporul lui Dumnezeu să trăiască în unitate, nou în El (Efeseni 2:15). Împlinirea speranței lui Zaharia a avut loc prin mântuirea lui Dumnezeu adusă prin Hristos Isus.

CONCLUZII:

Așa-zisa pauză dramatică a lui Zaharia – incapacitatea lui de a vorbi – a venit înainte de punctul culminant al descrierii sale în Scriptură. Când Zaharia și-a recăpătat vocea, primul său act a fost să-L laude pe Dumnezeu! Deși Zaharia își exprimase anterior îndoiala, Dumnezeu i-a rămas credincios lui și Elisabetei. Dumnezeu și-a arătat bunătatea față de cei doi dându-le un fiu. Acest fiu avea să-i pregătească într-o zi pe oameni să primească bunătatea mântuirii lui Dumnezeu. Dar, după cum a descoperit și Zaharia, Dumnezeu este credincios și milos în ciuda necredinței noastre. Credințioșia Lui ne invită să-I laudăm. Mila Lui ne cheamă să îmbrățișăm iertarea Lui. Cu vieți pline de laudă, putem proclama credințioșia Lui pentru ca întreaga lume să o audă. Când ne aflăm în fața unei situații dramatice, putem oferi laudă, care proclamă mântuirea lui Dumnezeu pentru lume. Acolo unde mântuirea lui Dumnezeu este prezentă, întunericul și moartea se vor transforma în lumină și viață.

Ce trebuie să reținem: *Credințioșia lui Dumnezeu ne va conduce la laudă.*